

neficium – skal omfatte også tilbagetagelse af genstande solgt med ejendomsforbehold.

Endelig har udvalget ment, at salg med ejendomsforbehold til forbrugere kun bør ske af genstande, der efter at være taget i brug bevarer deres værdi i et sådant omfang, at sælgerens krav på restkøbesummen – når der i øvrigt er præsteret en rimelig udbetaling og aftalt en passende afvikling af kontrakten – fuldt ud kan dækkes af værdien af den solgte ting. Udvalget foreslår derfor, at kreditor, når en forbruger ikke betaler til tiden, skal søge sig fyldestgjort ved at tage det solgte tilbage. Flertallet stiller derudover forslag om, at såfremt det solgte er mindre værd end kreditors krav, kan han som hovedregel ikke kræve resten betalt af forbrugeren.

2°. Udvalget foreslår, at det nugældende *udbetalingskrav* ved salg med ejendomsforbehold opretholdes for så vidt angår forbruger køb. Dog foreslås, at mindsteudbetalingen på 20 pct. skal beregnes af kontantprisen og ikke, som efter afbetalingsloven, af afbetalingsprisen. Dette indebærer en vis sænkning af udbetalingskravet, jfr. betænkningen s. 85–86. I afbetalingsloven findes en særlig regel om mindsteudbetaling ved køb af bøger, hvor det alene kræves, at udbetalingen skal svare til det største beløb, der efter aftalen forfalder inden for 1 måned. Udvalgets flertal går ind for, at denne særlige regel opretholdes, jfr. betænkningen s. 86–87.

For så vidt angår *erhvervsmaessige køb* foreslås det, at udbetalingskravet ophæves, bl. a. fordi effekten af kravet har været problematisk siden indførelsen af merværdiafgiften, idet køber, hvis købet indgår i hans momsregnskab, kan få den betalte moms refunderet hos toldvæsenet, jfr. betænkningen s. 42–43 og 87.

3°. En undersøgelse foretaget af udvalget viser, at ejendomsforbeholdssælgere i et ikke helt ubetydeligt omfang tager det solgte tilbage ved *ulovlig selvtægt*, jfr. herved s. 44–45 i betænkningen samt betænkningens bilag 8. Ulovlig selvtægt er strafbar i henhold til straffelovens § 294, men er ifølge straffelovens § 305, stk. 2, undergivet privat påtale. Hvis almene hensyn kræver det, kan offentlig påtale dog finde sted efter statsadvokatens bestemmelse, jfr. den almindelige regel i retsplejelovens § 725, stk. 3. Efter udvalgets opfattelse er der behov for at udvide den eksisterende beskyttelse mod selvtægt. Udvalget foreslår derfor bl. a., at spørgsmålet om en ændring af politiets og anklagemyndighedens praksis vedrørende behandlingen af anmeldelser om selvtægt og om administrationen af reglen i retsplejelovens § 725, stk. 3, tages op til overvejelse, og at det indgår i overvejelserne at

søge gennemført en registrering af anmeldelser om ulovlig selvtægt for på den måde at finde frem til sælgere, der mere systematisk gør sig skyldige i ulovlig selvtægt.

g) I lovudkastets kapitel IV er foreslået enkelte særegler vedrørende *kontokøb*, som ikke hidtil har været reguleret i lovgivningen. Kontokøb er en af de almindeligste former for kreditkøb og anvendes især af stormagasiner og benzinselskaber samt af særlige kontoorganisationer.

Udvalget stiller for *forbrugerforhold* forslag om, at en række oplysninger om kreditomkostninger og kreditvilkår skal meddeles kontohaveren skriftligt, inden kontoaftalen indgås, samt at kontohaveren løbende skal have tilsendt kontoudtog med sådanne oplysninger, at han får mulighed for at følge udviklingen på kontoen.

Som regel udstyres kontohaveren med en særlig legitimation, kontokort eller kreditkort, der skal forevises ved indgåelsen af køb, der omfattes af kontoaftalen. For det tilfælde at kontokortet kommer på afveje og bruges af en uberettiget, aftales det normalt i kontoaftalen, at kontohaveren hæfter for de køb, som foretages ved hjælp af kontokortet, inden kreditor skriftligt har fået meddelelse om, at kontokortet er bortkommet. Udvalget finder, at disse klausuler i for vidt omfang pålægger kontohaveren ansvar for uberettiget brug og foreslår derfor (betænkningen s. 46–47), at kreditor som hovedregel skal bære dette tab. Herved bliver tabet fordelt på alle kontohaverne.

h) Udvalget har tillagt det væsentlig betydning at sikre overholdelsen af de bestemmelser, som foreskriver, at der skal gives køber en bestemt oplysninger ved indgåelsen af købet eller af kontoaftalen. Udvalgets flertal finder, at dette især bør ske gennem *civilretlige sanktioner* og har skitseret en ordning, hvorefter manglende eller urigtige oplysninger som hovedregel medfører, at køber alene har pligt til at betale kontantprisen for det købte, jfr. herved betænkningen s. 111–114.

4. Kreditkøbsudvalget har afgivet en tillægsbetænkning om udleje af løsøre (betænkning nr. 876/1979), hvor udvalget har taget spørgsmålet om *udleje* af løsøre (leasing) op til overvejelse med henblik på, om der kan antages at være behov for at gennemføre lovgivning om udlejning.

Udvalget har skelnet mellem udlejning til erhvervsdrivende og udlejning til private forbrugere.

For så vidt angår udlejning af løsøre til *erhvervsdrivende* er udvalget efter høring af berørte brancher og organisationer nået til den konklusion, at der ikke er noget aktuelt behov for en lovregulering.